

рѣшителенъ и честенъ колкото скромнѣ момъкъ и когото тъкмяхъ до пратя въ София съ нѣкой тайни поръчки. Заговорихъ му, загатняхъ за дѣлото, изложихъ му до негдѣ, той се съгласи и го заведохъ при Мусевича гдѣто станѣ окончателно обвѣрзване. Сжщо слѣдъ това, срѣцнахъ Йордана Бѣлчова, съ когото сжщо тѣй сме тъкмели подобни прѣдприятія. Заведохъ го, обѣдвахме, говорихъ му рѣшително и на улицата, прѣдъ полицейския домъ се цѣлунахме въ знакъ на завършение за безусловна жертва. Извѣстихъ и да ми испратятъ Радомирския хайдукъ Алекса Антова за утрѣ. Ще видимъ и съ него, ако е рѣкълъ Господъ. Съ Вазова се уговорихме, да вървимъ заедно въ първитѣ дни на Февруария. И Бахчевановъ щѣлъ да ни придружава. . . . И той не отива ли съ нѣкой поръчка? Кривцовъ трѣбва да знае нѣщо.

Азъ прочетохъ писаното снощи и имамъ да направя нѣкои допълнения относително собственния ми характеръ изобщо. Но то други пжтъ, когато имамъ по-вече време. А сега да кажа, че азъ въобще се стрѣскамъ отъ, и ми е противно глѣда нието болни, ранени или грозни хора и зрѣлица. Помня обаче, по времето на войната че съмъ глѣдалъ подобни сцени доста и можѣхъ да заттѣпя своето гнусение. Азъ естествено съмъ съ по долни нерви: даже гнуся се, кога и чую нѣкой нечисти фрази и описи. Истина, по войната съмъ билъ като въ трѣскаво състояние и може за това да е било така. При това въ живота си въобще не съмъ билъ побойникъ, отстранявалъ съмъ се отъ ржчни расправи. Били сж ме, не съмъ билъ. Съ орудие или орѣжие не съмъ ранявалъ никого. Даже животни, като кокошки напр., не съмъ клалъ. Крѣвта въобще ми е противна. Но ако бихъ се пуснѣлъ да се бия, неznamъ да ли бихъ знаелъ граница; мисля че бихъ се унесълъ по-вече отъ колкото би трѣбвало.

Струва ми се, че ще трѣбва да свикамъ и четворицата (или петимата) на едно мѣсто и да си изберемъ едного за ръководител, комуто безусловно да се повиняваме, по който ще се съвѣтва съ всички ни. Каква форма, т. е. клѣтва да направимъ? — «Долуподписанитѣ, Х. У. З. и пр., заклѣваме се въ честта си и въ името на отечеството ни Бѣлгария, че безъ омисълъ ще жертвоваме живота си и всичко мило и драго на тоя свѣтъ, за да махнемъ отъ свѣтътъ Фердинанда Кобургски или който подобенъ би го наслѣдилъ — и че за по-